

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 284468 van 8/02/2023”

nr.279 663 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij bekwam het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19~~ter~~ op 19 april 2018 in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij werd bij uitblijven van een beslissing op 9 november

2018 in het bezit gesteld van een F-kaart. De verzoekende partij verkreeg het verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse neef M. M. (RRN X) met wie zij zich vestigde.

Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, en dit reeds sedert 1 maart 2019, datum waarop de verzoekende partij op een afzonderlijk adres werd ingeschreven.

De verzoekende partij huwde op 31 mei 2019 in Marokko met M. A. Deze laatste diende op 5 juli 2021 een aanvraag gezinshereniging in met de verzoekende partij op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 15 april 2022 werd de verzoekende partij verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Het Parket van Antwerpen verleende op 6 mei 2022 een negatief advies voor de afgifte van een visum gezinshereniging aan mevrouw A. Op 24 mei 2022 werd de afgifte van het visum gezinshereniging geweigerd.

Op 10 mei 2022 werd beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 21. Dit betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Aklm

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 19.04.2018 in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd bij uitblijven van een beslissing van de DVZ op 09.11.2018 in het bezit gesteld van een F-kaart. Hij verkreeg het verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse neef M. M. (RRN X) met wie hij zich vestigde.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds sedert 01.03.2019, datum waarop hij op een afzonderlijk adres werd ingeschreven. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen loonfiches voor waaruit blijkt dat hij sedert april 2019 tewerkgesteld is bij verschillende interimkantoren en hij sedert april 2021 werkt bij Cleaning Masters. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene al op 31.05.2019 in Marokko huwde met de Marokkaanse onderdane M. A., geboren op 23.04.1986. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 01.03.2019.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 15.04.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 25.04.2022.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Loonfiches van betrokkene voor de periode 2019 – 2022. - documenten met betrekking tot door betrokkene gevolgde lessen Nederlands, inburgering en maatschappelijke oriëntatie - resultaten van betrokkene Belgisch rijexamen op 05.11.2021 - inschrijving bij de sociale huisvestingsmaatschappij Woonhaven als kandidaat – huurder op 05.11.2021

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 19.04.2018 gezinshereniging aan met zijn neef (datum bijlage 19ter). Reeds op 01.03.2019 werd hij ingeschreven op een afzonderlijk adres. Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 01.03.2019, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn neef. Immers, op 31.05.2019 huwde betrokkene in Marokko in met de Marokkaanse onderdane M. A., geboren op 23.04.1986. Sedert april 2019 is betrokkene tewerkgesteld door verschillende interimkantoren en sedert april 2021 werkt hij bij Cleaning Masters. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij Cleaning Masters, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (52 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Zelf voert hij in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij Cleaning Master, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringsattest, diverse taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het behalen van een rijbewijs in België en het zich inschrijven als kandidaat-huurder voor een sociale woning zijn op zich geen tekenen van een dermate integratie in België dat een beëindiging van verblijfsrecht inhumaan is.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn neef. Betrokkene huwde op 31.05.2019 in Marokko met M. A. Deze laatste diende op 05.07.2021 een aanvraag gezinshereniging in met betrokkene op grond van artikel 10 van de wet van van 15.12.1980. Na een onderzoek schijnhuwelijk, adviseerde het Parket van Antwerpen op 06.05.2022 negatief voor de afgifte van een visum gezinshereniging aan Mevr. A. Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan zijn verblijfsrecht heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt haar recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Betrokkenes echtgenote verblijft zelf nog in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij machtsoverschrijding en rechtsmisbruik.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

*“- Schending van de materiële motiveringsplicht - Art.62 Vw. En art. 3 Wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke handelingen - Onzorgvuldigheid en onredelijkheid bij het nemen van de beslissing
- foutieve toepassing van de ingeroepen wetsbepalingen/ onwettige beslissing*

Bij beslissing dd 10/05/2022 , ter kennis gebracht op 23/05/2022 werd ten onrechte een beslissing genomen tot intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten met de motivering dat de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten KAN afgeven op grond van artikel 42quater par 1,4° van de Wet van 15/12/1980 aan de vreemdeling die gemachtigd werd om in het Rijk te verblijven en indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en met de motivering dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42 quater par4, 1° tot en met 4° van de Wet van 15/12/1980, op basis waarvan verzoeker het verblijfsrecht zou kunnen behouden in casu niet van toepassing zijn en met de motivering dat er geen humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater par 1,3° lid kunnen ingeroepen worden 1° argument : Ten onrechte is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd en gestoeld op basis van art 42quater,par1,4° van de Wet van 15/12/1980 ;

Dit artikel luidt als volgt:

Artikel 42 quater 1,4°

In de volgende gevallen KAN er door de minister of zijn gemachtigde (binnen 5 jaar) na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, par 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Dit artikel, waarop de bestreden beslissing aldus gebaseerd is , heeft betrekking op situaties waarbij een huwelijk wordt ontbonden of een geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is

Dit artikel vindt derhalve alleen toepassing in de situaties waarbij de partijen (de niet Unie burger en de Unieburger als referentiepersoon) verbonden waren/zijn door een huwelijk of een geregistreerd partnerschap (wettelijke samenwoning) en indien het huwelijk wordt ontbonden; indien het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In artikel 42quater, par 1,4° wordt daarbij duidelijk verwezen naar de situaties zoals bedoeld in artikel 40bis, par2, eerste lid,1° of 2° van de Wet van 15/12/1980.

Er wordt geenszins verwezen naar de situaties van art 47/1 van de wet van 15/12/1980.

Artikel 42quater, pari,4° vindt dan ook geen toepassing in deze situaties.

Artikel 47/1 Wet van 15/12/1980 schrijft geen voorwaarden voor waaraan de niet-unieburger en de referentiepersoon blijvend moeten voldoen na de aflevering van de F-kaart; oa de afhankelijkheid en de gezamenlijke vestiging behouden.

Verzoeker handelde bijgevolg steeds binnen het kader van artikel 47/1 van de Wet van 15/12/1980.

De gemachtigde heeft haar beslissing gestoeld op een wetsartikel dat in casu niet van toepassing is; bijgevolg werden de wetsbepalingen verkeerdelijk ingeroepen ; de gemachtigde kwam alzo tot een onwettige/ onzorgvuldige en onredelijke beslissing.

De rechtsonderhorigen moeten kunnen vertrouwen op een standvastig bestuur en op een juiste toepassing van de wetsbepalingen.

Machtsoverschrijding geeft aanleiding tot onwettige beslissingen.

De beslissing waartegen huidig beroep is dan ook genomen zonder enige juiste wettelijke grond en is derhalve nietig te verklaren.

2° argument — in ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij voldoet aan de uitzonderingsgronden, zoals voorzien in artikel 42quater par 4

Verzoeker toont aan werknemer of zelfstandige te zijn in België en voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoeker heeft een vaste tewerkstelling bij de firma Cleaning Master

Hij toonde aan over voldoende financiële middelen te beschikken om te voorzien in zijn levensonderhoud.

“Overeenkomstig art. 42quater par 1 voorlaatste lid dient de gemachtigde van de staatsecretaris ook een aantal humanitaire elementen in overweging te nemen bij het nemen van zijn beslissing.

In de beslissing worden vervolgens een aantal feitelijkheden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat er in casu geen humanitaire elementen aanwezig zijn.

Nochtans

1. Duur van het verblijf in België; thans ruim 4 jaar. Verzoeker verblijft in België sinds 2018. Volgens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreft dit een betrekkelijk kort verblijf, dat de terugkeer naar het land van oorsprong niet in de weg staat. Zelf de wetgever voorziet in art.

42quater par 4,1° dat een gezamenlijk verblijf van 1 jaar in het Rijk voldoende is om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarde.

Door een striktere toepassing te maken van deze wettelijke bepaling, gaat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn bevoegdheid te buiten, daar hij zijn beslissingen toch zou moeten nemen en motiveren in de lijn en de geest van de wettelijke bepalingen.

Verzoeker is thans 52 jaar.

Zijn leeftijd maakt een herinburgering in Marokko en zijn kansen op tewerkstelling aldaar moeilijker.

2. Economische situatie: zoals al meegedeeld werkt verzoeker en is hij niet afhankelijk van het sociaal zekerheidstelsel.

3. Ziekte:

Gelukkig lijdt verzoeker niet aan een ernstige ziekte die zijn mogelijkheden op de arbeidsmarkt beperken.

4. De relatie met de referentiepersoon werd niet verbroken; ook al wonen ze niet meer op het zelfde adres.

5. op een leeftijd van 52 jaar is het beëindigen van een recht van verblijf van iemand die alle inspanningen gedaan heeft om zich te integreren — te werken — een rijbewijs te behalen — de cursus inburgering te volgen — wel degelijk inhumaan en onredelijk te noemen ; te meer daar de Overheid op geen wijze te kennen gaf dat blijvend moest voldaan worden aan de voorwaarden van gezamenlijke vestiging en afhankelijkheid van de referentiepersoon.

Van ene redelijke Overheid kan verwacht worden dat de rechtsonderhorigen voldoende ingelicht worden over hun rechten en plichten en dat deze duidelijk zijn.

Er zijn wel degelijk voldoende humanitaire elementen aanwezig op basis waarvan de gemachtigde tot het besluit had kunnen komen om het recht op verblijf niet te beëindigen.

Mbt. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) - overschrijding/ afwenning van macht — onzorgvuldige uitoefening van de bevoegdheid voor aflevering van een bijlage 21 — misbruik van recht - Schending rechtszekerheidsbeginsel

Zoals bij de feitelijke uiteenzetting en in rechte vermeld, zijn in casu de wettelijke voorwaarden niet vervuld om de verblijfsvergunning van verzoeker in te trekken.

Het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd 12/05/2022 werd ten onrechte betekend.

Ook hier heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich onvoldoende geïnformeerd alvorens het bevel te betekenen.

Er werd verkeerdelijk toepassing gemaakt van artikel 42Quater, pari,4°.

Aldus kan misbruik van recht in hoofde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie doet hij afbreuk aan het rechtszekerheidsbeginsel. Dit houdt in dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

(Opdebeeck I. en Van Damme M., Beginselen van behoorlijk Bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349)”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

In een eerste onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing ten onrechte gebaseerd is op artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat deze bepaling enkel refereert naar de situaties bedoeld in artikel 40bis, § 2 en geenszins naar de situaties van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij een verblijfsrecht verkreeg gelet op haar hoedanigheid van ‘ander familielid’ zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarop zij zich baseert, moet worden samengelezen met artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens de grond van de bestreden beslissing uitmaakt. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet valt onder hoofdstuk I, zoals bepaald in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘*andere familieleden*’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘*gewone familieleden*’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘*andere familieleden*’. Specifiek wat de ‘*andere familieleden*’ in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van de verzoekende partij de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze zienswijze van de verwerende partij niet correct zou zijn. De Raad merkt op dat de verzoekende partij een ‘ander familielid’ in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, aangezien zij haar verblijfsrecht heeft verworven in functie van haar Nederlandse neef. De verzoekende partij werd in het bezit van een F-kaart gesteld omdat de verwerende partij te lang talmde om de aanvraag van de verzoekende partij te beantwoorden.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In ondergeschikte orde stelt de verzoekende partij in haar enig middel dat zij zou voldoen aan de uitzonderingen van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoeker stelt dat zij aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België en voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De verzoekende partij verliest daarbij echter uit het oog dat dit een voorwaarde is die cumulatief is aan de voorwaarden vervat in artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet, en dus niet op zichzelf staat. De verwerende partij motiveert dan ook terecht in de bestreden beslissing als volgt: *“de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is”*. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing overigens toe dat de verzoekende partij werknemer is, maar om onder de uitzonderingen van artikel 42quater, §4 te vallen zal de verzoekende partij dus moeten aantonen onder één van de vier voorwaarden vervat onder 1° tot en met 4° van voornoemde §4 van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet te vallen én daarnaast werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en haar familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat de verzoekende partij hier niet in slaagt.

Volgens de verzoekende partij zijn er verder, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, wel degelijk humanitaire elementen aanwezig. De verzoekende partij verwijst naar haar verblijf van 4 jaar in België, en stelt dat zelfs de wetgever in artikel 42quater §4, 1° voorziet dat een gezamenlijk verblijf van 1 jaar in het Rijk voldoende is om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarde. Door een striktere toepassing te maken van deze wettelijke bepaling, gaat de staatssecretaris volgens de verzoekende partij zijn bevoegdheid te buiten. De verzoekende partij kan hier echter niet gevolgd worden. Zij gaat immers uit van een verkeerde lezing van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk in een uitzondering voorziet wanneer *“de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk”*. In casu betwist de verzoekende partij niet dat de gezamenlijke vestiging slechts ongeveer vier maanden heeft geduurd. Bovendien heeft artikel 42quater, §4, 1° geen betrekking op de duur van het verblijf in het Rijk in het algemeen, maar wel op de duur van (in casu) de gezamenlijke vestiging.

De Raad acht bovendien de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, niet kennelijk onredelijk. Minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Deze motieven luiden als volgt: *“Betrokkene verblijft thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (52 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Zelf voert hij in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.”*

De verzoekende partij voert verder aan dat zij 52 jaar is en deze leeftijd een herinburgering in Marokko en haar kansen op tewerkstelling daar moeilijker maken. De verzoekende partij beperkt zich hier echter tot een loutere bewering waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. Met deze loutere bewering maakt zij evenmin aannemelijk dat de volgende motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn: *“Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”*

Daarnaast haalt de verzoekende partij aan dat zij werkt en niet afhankelijk is van het sociaal zekerheidssysteem, dat zij niet lijdt aan een ernstige ziekte die haar mogelijkheden op de arbeidsmarkt beperken, dat de relatie met de referentiepersoon niet werd verbroken en dat zij alle inspanningen gedaan heeft om te integreren. De bestreden beslissing bevat ook met betrekking tot deze elementen expliciete motieven, die luiden als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (52 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Zelf voert hij in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij Cleaning Master, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringsattest, diverse taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het behalen van een rijbewijs in België en het zich inschrijven als kandidaat-huurder voor een sociale woning zijn op zich geen tekenen van een dermate integratie in België dat een beëindiging van verblijfsrecht inhumain is.”

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat voornoemde motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ook wat het beweerde gezinsleven betreft bevat de bestreden beslissing duidelijke motieven. De verzoekende partij maakt met haar loutere bewering dat de ‘relatie’ met de referentiepersoon niet zou beëindigd zijn, niet aannemelijk dat de volgende motieven kennelijk onredelijk zouden zijn:

“De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn neef. Betrokkene huwde op 31.05.2019 in Marokko met M. A. Deze laatste diende op 05.07.2021 een aanvraag gezinshereniging in met betrokkene op grond van artikel 10 van de wet van van 15.12.1980. Na een onderzoek schijnhuwelijk, adviseerde het Parket van Antwerpen op 06.05.2022 negatief voor de afgifte van een visum gezinshereniging aan Mevr. A. Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.”

Tenslotte haalt de verzoekende partij aan dat de overheid op geen enkele wijze te kennen gaf dat blijvend moest voldaan worden aan de voorwaarden van gezamenlijke vestiging en afhankelijkheid van de referentiepersoon. De verzoekende partij verkreeg haar verblijfsrecht nadat zij een aanvraag indiende in functie van haar Nederlandse neef. Zij wordt dan ook geacht de voorwaarden voor een dergelijk verblijf te kennen en kan van het bestuur niet verwachten dat zij deze verblijfsvoorwaarden nog eens expliciet duidelijk maakt aan de verzoekende partij.

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst de verzoekende partij naar het feit dat de verwerende partij volgens haar haar verblijfsrecht onterecht heeft beëindigd. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat zij deze stelling echter niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze haar verblijfsrecht beëindigde. De verzoekende partij betwist verder het determinerend motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet, namelijk: *“artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980. Legaal verblijf in België is verstreken.”* Ook de overige motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, die betrekking

hebben op de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, betwist de verzoekende partij niet. Zij blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU